



# NAPSUGÁR

12.

GYERMEKIRODALMI LAP • LXI. ÉVFOLYAM • 686. SZÁM

2017. DECEMBER

TÓTH ÁGNES

## Ünnep

Zeng-bong a hófehér,  
harangzúgásos este,  
fa alatt a jászolban  
Jézus kicsi teste.  
Békesség, szeretet,  
gyertyafények tánca,  
nagyszüleim arcának  
sok mosolygó ránca.  
Ágon aranydió,  
fényes aranyalma,  
terített asztalon  
sütemények halma.  
Fenyőillattal hintett,  
szép, csendes áhítat,  
amint az Ünnep szentsége  
mindent átítat.

LÁSZLÓ NOÉMI

## Kint és bent

Türengetegben jár a pásztor.  
Megérkezhetett volna párszor,  
aranyos gyertya, cukros alma  
fényes mosollyal félrecsalta.

Tévelygő pásztorára várván  
türengetegben áll a bárány.  
Hiába fénylik gyertya, alma,  
a jámbor fölött nincs hatalma.


Türengetegben áll az este,  
kicsi, nagy kincseit kereste.  
Bent drágaságok nagy halomban,  
kint a sötétben nyugalom van.

FŐCZE KORNÉLIA

## Karácsony

Magasról hullsz alá, csillogó Karácsony.  
Égi fényt villantasz drótokon, a rácson.  
Minden, ami tegnap szürke volt, fénytelen,  
kivilágosodott, megszépült hirtelen.

Halkan jár a zaj is, hogy meg ne zavarjon.  
Tűnődik a hideg: menjen, vagy maradjon?  
Jó, hogy itt vagy újra, tündöklő szenteste.  
Mindenki a Földön fényedet kereste.



Csinosítjuk házunkat,  
lelkünket: készülünk az Ünnepre,  
de ne engedjük, hogy a sok csillogás, dísz,  
ajándék elvakítson, *félrecsaljon*  
a Kisjézushoz vezető útról.  
*Türengtetegben áll a Bárány.*  
Értünk jött, minket vár.  
Csak Ő teheti boldoggá és áldottá  
Karácsonyunkat.

KISS LEHEL

## Csodálattal nézlek

Csodálattal nézlek,  
Szegény, kicsi vendég;  
Csöndes álmod fölött  
Pásztor dala lennék;  
Lennék mécs világa  
Kemény jászolágnál,  
Takaród is lennék,  
Vacogva ha fáznál.

Csodálattal nézlek,  
S elkerül az álom;  
Nem nyugtat a sok dísz  
Havas fenyőfákon.  
Remegő szívemmel  
Hullok Eléd térdre,  
S kérek, hogy takarj be,  
Égi fény, Te béke!

## Égi kertek

Latinból fordította  
SÍK SÁNDOR

Égi kertek permeteznek  
Mámorító harmatot,  
Mind a mennyek daltól zengnek,  
Újjongnak az angyalok.  
Sírva nézi, úgy becézi  
Egyszülöttét Mária,  
Néz ragyogva, mosolyogva  
Szűz Anyjára szent Fia.  
Még a néma, ócska széna,  
Még a jászol is nevet,  
Úgy karolja, úgy ápolja  
A megváltó Kisdedet.  
A kis házra havat rázva  
Rárohannak a szelek,  
Jaj, puhácska kis babácska  
Testecskeje didereg!  
Édesanyja rácsavarja  
Durva pólyarongyait,  
Avval ójja Alkotója  
Ázó-fázó tagjait.  
Lelkem vágya: Krisztus ágya  
Szívem immár hadd legyen,  
Testem szalma, jászol alma  
S istállója kebelem.

# Rendhagyó Karácsony

**H**avat prüszkölt, zúzmarát köhögött a tél. Barnabás vidáman, hópelyheket hajkurászva szaladt ki az iskola kapuján: végre itt a téli vakáció s a várva-várt utazás. Szülei éppen megérkeztek a piros Opelrel. A kislány az autóhoz szaladt, bepattant a hátsó ülésre, s már indultak is a hegyvidéki tanyára. Úgy tervezték, hogy Barni a vakáció első részét Nagypapánál tölti, hogy a hegyi levegőtől felfrissüljön, és kiszínesedjen sápadtsága.

Hosszú, kanyargós úton haladtak. A havazás földig érő, fehér bundába öltöztette a fákat. A hegy lábánál hóláncot kellett szelnie a kerekekre, hogy fel tudjanak kapaszkodni a kacskaringós, meredek úton. Estére járt, mire megérkeztek az erdőszéli házikóhoz. Nagypapát hólapátolás közben találták. Barni izgatottan pattant ki az autóból.

– Szervusz, Nagypapa, én is lapátolhatok veled? – kérdezte tettekrekeszen.

– Elkel itt a segítség, fiam, számítottam is rád: tegnap nyélbe ütöttem egy méreteredre szabott lapátot. Ott áll a ház sarkánál.

Barni boldogan szaladt az új szerszámmért, és rögtön beállt Nagypapa mellé.

A sűrű havazás aggodalommal töltötte el a szülőket.

– Indulnunk kell vissza, mielőtt még járhatatlanná válnak az utak – mondta Anya. – Itt a kosárban egyheti élelem. Karácsony előtt értetek jövünk. Nagypapa nálunk tölti a telet.

– Hurrá! – ujjongott Barnabás, és meg-hempergőzött a puha hóban.

A következő napok dolgos vidámságban teltek. A havazás nem akart szűnni. Naponta többször kellett lapátolniuk. A munka szüneteiben hóembereket építettek. Nagypapa óriásakat, Barnabás gyerek-méretűeket. A lábasok, fazekak sorra költöztek ki a konyhaszekrényből.

– Hogy legyen miben főjön a fejetek – viccelődött Nagypapa, amikor a kész hóemberek kobakjára húzta a zománczott fejfedőket.

Az orrok a maradék zöldségből kerültek ki. Akinek nem jutott sárgarépa és petrezselyemgyökér, be kellett érnie krumpliorral. A szemek különféleképpen sikeredtek: a dióból valók melegbarna, a szénből tűzdeltek szúrósfekete, a savanyú uborkából szeleteltek ábrándoszöld tekintetűek voltak. A szájakat piros almacikkekből rakták ki.

A mozgástól és a friss levegőtől Barnabást és Nagypapát olyan farkasétvágy kerítette hatalmába, hogy az otthonról csomagolt elemózsia aggasztóan megfogyatkozott. Közben akkora lett a hótakaró, hogy Barniék alig tudtak ösvényeket lapátolni a mádaretetőig. Nagypapa egyre komorabban kémlelte az eget.

Karácsony szombatjának reggelén a szülők kétségbeesetten telefonáltak, hogy a hótorlaszok miatt nem tudnak értük jönni.



Barnabás sírva fakadt.

– Szeretnék hazamenni – hüppögte. – Mi lesz, ha nem talál otthon az angyal? Kié lesz a karácsonyfám? És a finom, ünnepi vacsora...

Nagyapa, hogy vigasztalja unokáját, próbálta viccesre fogni a dolgot.

– Az prünnyögjön, akinek nincs jobb dolga. Nézd, milyen válogatott társaságban vagyunk – mutatott a többtucat hóemberre, és gyorsan leltárt készített magában az élelmiszerkészletről. – Meglásd, kisunokám, olyan lakomát rittyentünk, hogy csak na. Ezek a derék, jószívű hóemberek kisegítenek a bajból. Gyere, tegyük próbára őket.

Barnabás kíváncsian eredt a nyomába. Nagyapa a legközelebbi hóember elé állt, illendően köszöntötte:

– Jó reggelt, földi. Látom, jól el van havazva. Szükségem lenne a fejfedőjére. Nagy megtiszteltetés éri: ebben fog készülni a karácsonyi vacsora – mondta, és leemelte a hóember fejéről a zöldzománcos fazekat. – Kedves komám, ugye nem orolsz meg, ha kölcsönkérem a krumpliorrod? Ez a kukoricacsutka sokkal jobban áll neked – győzködte máris a következőt.

Így vette sorra a többit is. Amikor meglett a levesre való, elégedetten nyugtázta:

– Látod, fiam, aranyat érnek a jó szomszédok.

Nagyapa vizet töltött a fazékba, a tűzhelyre tette, és hozzálátott a zöldségpucoláshoz. Barnabás segített az aprításban. Nemsokára gőzzel telt meg a konyha, az ablakok bepárásodtak.

Nagyapa megpattintotta az ajtót.

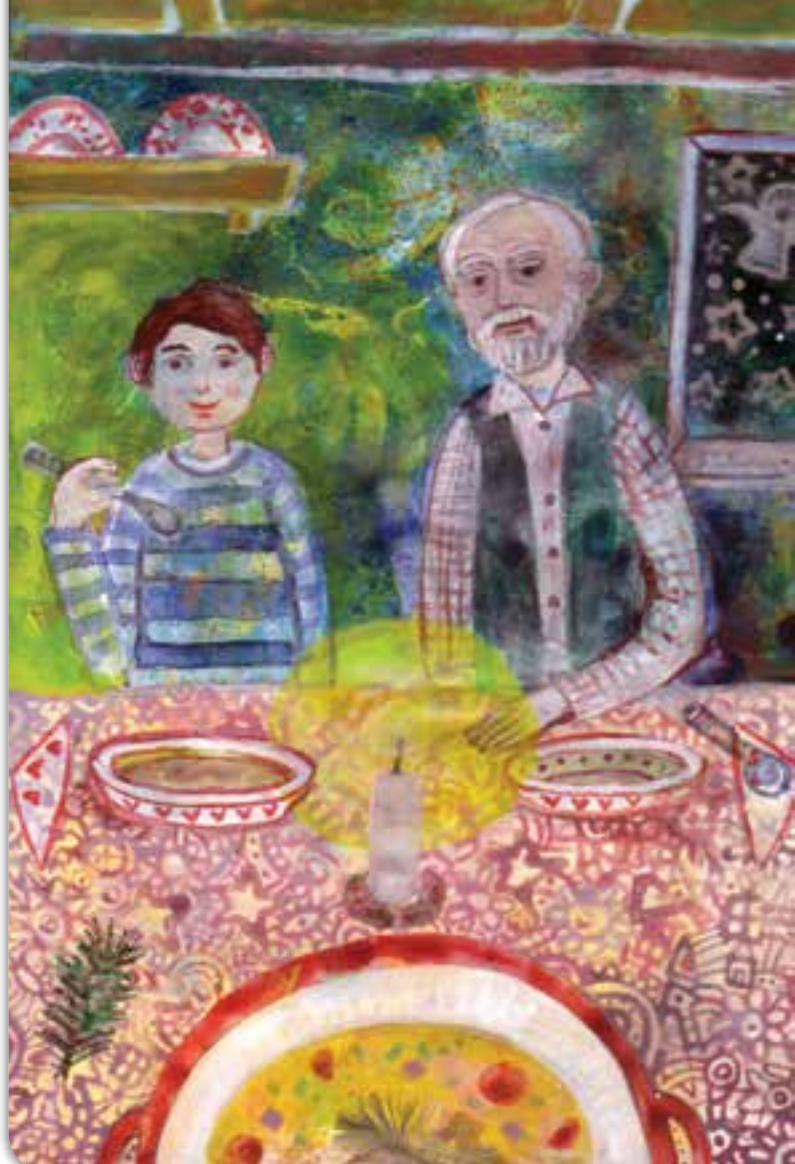
Ebben a pillanatban az ajtóresen át beröppent egy különös madár. A fazék fölött körözött, csapkodott szárnyával. Egy tollpihéjét bele is hullatta a levesbe.

– Hess! – ugrott Nagyapa a tűzhelyhez. – Balga madár, még leforrázod magad!

– Nem madár ez, hanem angyal! – kiáltott fel Barni izgatottan.

De mire jobban szemügyre vehették volna, egy könnyű szárnylibbenéssel kirepült.

Ettől kezdve Barninak csak az angyalon járt az esze. Nagyapa szép, ünnepi asztalt terített. Gyertya is került a közepére. Feltá-



lalták a szerény vacsorát. Barnabás hosszasan nézte a leves felszínén lebegő, aranyló karikát, melynek foglatában ott úszkált a kis, fehér tollpihe.

– Látod, Nagyapa? Ez az angyal szárnytolla. Azért hullatta a fazékba, hogy karácsonyi legyen a vacsoránk – állapította meg.

– Valóban mennyei az íze – ismerte el Nagyapa.

Aznap éjszaka Barni a kisangyalról álmodott. A szemközti fenyőfán pikulázott. Szárnya végéről hiányzott egy tollacska.

Reggel Barnabás arra ébredt, hogy szülei állnak az ágyánál.

– Boldog Karácsonyt – kapták ölbe fiacskájukat. – Itt vagyunk, végre elkotorták a havat. Szegénykéim, milyen böjtös karácsonyotok volt. De majd bepótoljátok, vár otthon a sok finomság.

– Tévedtek, sosem ettem még ilyen jót – mondta lelkesen Barni. – Tudjátok, mit vacsoráztunk? Angyaltollevest.

# A kék kabát

**A**kék kabát boldogan ült a kirakatban. Ő volt a kirakat díszje. Egy hete tették ki. Azóta minden ruha sárgult az irigységtől, ha csak rápillantott. Bizony nem is értette a dolgos boltos, mitől fakult meg hirtelen a zöld pettyes tunika.

– Eh, hogy kivette a nap a színét! Ezek a mai anyagok már nem érnek semmit – bosszankodott magában.

És nem a pettyes tunika volt az egyetlen, aki megsárgult az irigységtől. Egy butácska rakott szoknyán is azonmód kiütött a sárgaság. Nyomban el kellett szállítani. A mosodába, persze hogy oda.

Pedig a kék kabát erről mit sem tehetett. Ő csak lógott, hintáztatta magát, s tette, amit mindenki más a kirakatban. Szemlélte a járókelőket, hogy aztán a hosszú éjjeleken legyen, amiről mesélnie az alacsonyabb polcon levőknek. A ruhák nem alusznak, de valahogy nekik is el kell ütni az időt.

Kinézett hát a kabát a kirakatüvegen, s egyszer csak meglátta a kislányt. Szürke szeme volt, világosbarna haja és csacsogó, pici szája. A szürke szempár éppen egy magasabb kisfiú felé fordult. A kisfiú fején aranyhaj ragyogott. De mit bánta most a kabát ezt az aranyhaját! Csak a pici lányt nézte, és belső mellzsebénél valami elkezdett bizseregni.

– Bárcsak ez a szürkeszemű kislány mindig közel lenne hozzám! Ha pindurka kezével ő seperné le rólam a kiflimorzsákat. Az lenne gyönyörűség! – ábrándozott a kabát. Maga sem értette, miért, de hirtelen azt kívánta, bárcsak áztatná eső, tépázna zord szélvész, csak ő védhesse azt a kislányt a hidegtől. Burkolná be egészen az orra hegyéig, bizony még a rossz pillantásoktól is óvna.

Nem is szólt utána egész nap senkihez semmit, éjjel sem osztotta meg a többiekkel, amit látott. Életében először az ábrán-



dozással töltött éjszakát túl rövidnek érezte.

Másnap reggel megint látta a kislányt. De jaj! Az felé se nézett. A kabát hirtelenjött bújában még kékebb lett.

Sebaj! – gondolta magában. – Majd holnap... – azzal lázasan fényesítgetni kezdte gombjait. Arra rezzent össze, hogy valaki figyel. Na, nézd csak! A kucsma – gondolta megvetően.

Az egyik alsó polcra sandított fel rá, rövidlátó szemét meresztve.

– Maga meg mit bámul? – mordult rá a kabát.

– Hej, fiam, tudom ám én, hogy mi a bajod! – mondta a kucsma vontatottan.

– Mit tud maga, ócskaság! Törődjön a saját dolgával. Az a baja, hogy nem kell senkinek. Az ám, a gazdája szándékosan hagyta itt – kegyetlenkedett a kabát.

A kucsma azonban ahelyett, hogy megsértődött volna, csak ennyit mondott:

– Emberláz, fiam. Mindenki előfordul párszor életében, hogy megunja a fényes kirakatot, és valakié szeretne lenni. Arra vágyik, hogy csak az az egyvalaki nézze őt, gondoskodjék róla addig, míg el nem vágják az élete fonálát.

– Túl sok a szöveg, öreg! – hallgattatta el a kucsma a kék kabát, pedig zsebe mélyén érezte, hogy van ebben valami igazság.

Nem is volt azután egy cérnaszálnyi nyugta sem, mintha tú bújta volna belé, nem találta a helyét. Végül este, miközben a

többiek az aznapi eseményeket taglalták, lecsusszant a vállfáról. Puhán földet ért, és a kucsmaához göngyölödött.

– Khm, öreg, ne haragudjon, goromba pokróc voltam – mondta alázatosan, de választ nem kapott. – Kérem, meséljen még erről a hogyismondjákról, az emberlázról! – fogta szavát könyörgőre a kék kabát.

– Jól van, fiam, csak hogy lásd, a szívem nem olyan szőrös, mint amilyen kívülről vagyok, mesélek neked az emberlázról. Az emberláz, az valami csodálatos érzés. Senki nem beszél róla, de mégis mindegyik ruha célja az, hogy egyszer valakié legyen. Ha ezt a valakit ráadásul ő maga választja ki, akkor, fiam, örökre boldog lesz.

– És ha az nem akarja, akit kiválasztott? – kérdezte a kabát félve.

– Akkor meg reménykedhet, hogy hamar elmúlik az emberláza.

– És mikor múlik el? – kíváncsiskodott tovább a kabát.

– Van úgy, fiam, hogy már egy hét alatt, de van úgy is, hogy, hát szóval előfordulhat az is, vagyis megeshetik, hogy...

– Jaj, bökje már ki végre, hogy használnák tűpárnának! – szakadt el a kék kabát cérnája.

– Van, hogy soha nem múlik el az emberláz, soha, de soha – mondta a kucsma csendesen.

A kék kabát erre semmit sem szólt, csak lomhán visszamászott a vállfára. Búnak eresztette a gallérját. Komor hangulatából a bolti csengő ragadta ki. Amikor meglátta, ki lépett be, izgalmában valósággal szikrázni kezdtek a gombjai.

Igen, a kislány jött be, az ő kiválasztottja. Egyenesen felé tartott, és akkor...

– Ezt kérem, ezt a szépséges kéket, még soha nem volt ilyen... kalapom! – nyújtotta kezét egy puha kalap felé.

A kék kabátba hirtelen

mintha ezer tűt döftek volna, érezte, hogy hasad kabátszíve ketté. A kucsma csendesen vigasztalta, de hiába. Leplezetlen dühében a kabát a gombjait csikorgatta.

Aztán elmúlt a tél, és a kabát még mindig a vállfán függött. Egyre kevesebb csodáló tekintet pihent meg rajta. Már úgy volt, hogy másnap újrendezik a kirakatot, amikor a kucsma így dörmögött:

– Van egy tervem...

S meg is osztotta ezt a kabáttal, aki az utóbbi időben kicsit összekapta magát. Nem olyan fából faragták, hogy csak úgy feladja. Azaz, miket beszélek, nem volt ez fakabát! Tehát nem olyan szövetből szabták, hogy ne harcoljon azért, ami fontos.

– Jó a terv, de szükségünk van külső segítségre is hozzá – mondta a kucsmanak.

– A boltos biciklije megfelelő lenne – felelt a kucsma, s azonnal el is mondta a kirakaton keresztül a készséges járműnek, hogy mi lesz a dolga.

Mindketten várakozással töltötték az éjszakát. Másnap mintha az időjárás is a se-





BALÁZS IMRE JÓZSEF

## Karácsonyi kérdőzető

Tél van-e, nagypapa, ha nem havazik?  
A medvék álma kitarat tavaszig?  
Csend van-e este a kirakatban?  
Van-e Karácsony a sivatagban?

Messzire ért el a három bölcs?  
Betlehemben nőtt-e déligyümölcs?  
Tudnak a bölcsek pásztornyelven?  
Te ültetted a fenyőt odakinn a kertben?

gítségükre sietett volna, zuhogott az eső. A kabát a zsebéből kikukucskáló kucsával az utat leste. Nem is figyelték hiába. Jött a kislány, kényesen kikerülve a tócsákat. Anyukája kezét fogta. Fején a kék kalap pöffeszkedett, amikor hirtelen:

– Au, hogy került ide ez a bicikli! – potytyant a latyakba a kislány. Fejéről legurult a kalap, és a sárba süppedt. – Jaj, anya, hogy menjek így a bábszínházba?! – pityergett édesanyjába csimpaszkodva.

– Szívem, ebben nem maradhatsz. Még megfázol a nedves kabátban.

– De már nincsen időm hazamenni átöltözni! – panaszkodott a kislány.

– No, ne keseregj. Gyere, kitaláltam valamit. Nézd, ez a kék kabát milyen csinos.

– Új kabátot veszünk?

– Persze. Vegye le a vállfáról azt a kabátot, kérem! – mondta a boltosnak.

A kabát legszívesebben röpült volna örömeiben, de ahogy a pultra tették, eszébe jutott valami. Gyorsan lesiklott hát a földre. A kislány utánahajolt.

– Mi az ott a sarokban? Kiscica? – ment közelebb a kerek, szőrös dologhoz.

– Dehogyan, butuskám, ez egy kucsma. Biztosan drága – mondta anya.

– Eeeeeez? Valaki ittfelejtette, én maguknak adom ingyen, úgyis csak porfogónak jó itt – nevetett a boltos.

– Hűűű, hogy fog örülni a papó, ha meglátja! Úgyis mindig fázik a feje – lelkenedett a kislány, és összefogta magán a boldog kék kabátot.







NAGYÁLMOS ILDIKÓ

## Karácsonykor

Karácsonykor más a szeretet,  
nem követel, nem hiteget,  
megnyugtatja az ideget,  
megizzasztja a hideget.  
Idegeneknek is integet,  
kikacag belőlünk, nevet,  
magához ölel időst, gyereket,  
egyebet sem tesz, csak szeret.

CSEH KATALIN

## Angyal-bolt

Kinyitott az Angyal-bolt  
sok-sok portékával,  
mi is felkerestük  
a minap anyával.

Káprázott a bolt belseje,  
ragyogással volt ott tele  
még a mozgólépcső is,  
lentek ezüstkonzertek...

Angyalhajak, angyalportrék,  
angyal szárnyas arany-bögrék...  
Angyalarcú eladó lányok  
kérdték, hogy mit kívánok.

Én csak bámészkodtam,  
s a csillámgömbök között  
egy igazi hús-vér angyal  
hirtelen reámköszönt.

És mire felocsúdtam,  
máris tovatűnt...  
A tömegben hol keressem:  
kazalban a tűt...

Az Angyal-boltba azóta  
sokszor visszajártam,  
de az angyalt, a valódit  
többé már nem láttam.

Anya szerint az Angyal-bolt  
csak újévig tart nyitva,  
aztán az angyal, az igazi  
szárnyal az égbe vissza.



2017 Szent László emlékéve volt. A táltos lovagkirály, Erdély, Nagyvárad és minden magyar katona védőszentje trónra lépésének 940., szentté avatásának 825. évfordulójára emlékeztünk. A 2017. áprilisi Napsugárban Kószabósza a *Hősök, vitézek* sorozatban mesélt I. László királyunk fényes győzelmeiről, aki mindössze 22 évesen, még hercegként lett a cserhalmi ütközet hőse. A csata végén sebesülten vett üldözőbe egy kun harcost, hogy az általa elrabolt magyar leányt kiszabadítsa.

Ebből a legendából szőtt tündérmesét Máté-Wátzek Orsolya.

MÁTÉ-WÁTZEK ORSOLYA

# Szent László csillaga

**H**ol volt, hol nem volt, fenn a csillagok között, ahová szem már nem lát el, volt egy hatalmas csillagpalota.

Ebben a palotában éltek a szépséges csillagkirálynők és csillagkirályfik.

Bolygókkal kergetőztek, a Tejúton táncoltak, a Göncölszekéren utazgattak. A legkisebb csillagkirálynő esténcént kikönyö-

költ palotája ablakába, onnan nézelődött lefelé a Földre. Még hajnalban is fenn pislákolt, hogy láthassa a legkorábban kelő embereket. Nagyon szeretett volna ő is emberre válni.

Ablaka alatt, messze lent, sötét rengeteg terült el. Ebben a rengetegben tanyázott egy csuparánc vénasszony és sárkány fia. Mindig irigykedve nézte a csillagkirálynő ékes pártáját, csillámos ruháját.

Kihallgatta a királynő sóhajtozását, s így szólt fel hozzá:

– Ha rám hallgatsz, én segíthetek! A szivárványon lejuthatsz a földre, de ott elveszted a fényed.

– Vállalom, csak emberré lehessek – örült meg a lány.

A boszorkány úgy gondolta, elrabolja, csillagerejét elveszi tőle, s ezentúl ő fog tündökölni a csillagpalotában.

A csillagkirálynő szívdobogva várta, hogy megjelenjen a szivárvány.

Egy nagy eső után végre ott szikrázott a szivárvány hídja ég és föld között. Gondolkodás nélkül lecsúszott rajta. Pont az erdő szélén ért földet.

De a föld nem olyan békés ám, mint fent a csillagok között. Éppen rabló kunok dültek, fosztogattak a közelben. A csillagkirálynő rémülten a bokrok közé rejtőzött. Láta, hogy egy hatalmas termetű vitéz úgy csapkodja az ellenséget, akár egy oroszlán. Futottak előle a kunok, ki merre látott.

– Ó, nagy, kerek, kék ég, fényességes csillagok! – reszketett a lány.



Abban a pillanatban megragadta egy kun. Nem más volt az, mint a boszorkány fia, a sárkány. Vitte nyergében a vörös lóvá változott boszorkány hátán. Sikított a királylány, mint a nádsíp.

Meglátta László vitéz – mert így hívták azt a bátor daliát –, s bár karja sebesült volt, mint a nyíl, utánuk vágatott. A boszorkány szárnyat öltve egyre sebesebben vitte a csillaglányt.

László vitéz Szög nevű táltos paripája repült utánuk, mint a szél, de sehogy nem tudott egy lándzsahossznál közelebb érni.

– Ej, édes gazdám – szólt a táltos –, nem bírom már sokáig!

Már csak egy lándzsahegynyire volt a kuntól, amikor a táltos ismét elkezdte:

– Édes gazdám, elfogyott minden erőm.

– Szép lány, megmentelek, csak rántsd le a kunt a lováról! – kiáltott László.

Bezzeg a lánynak sem kellett kétszer mondani. Övénel megragadta a sárkányfit, és magával rántotta.

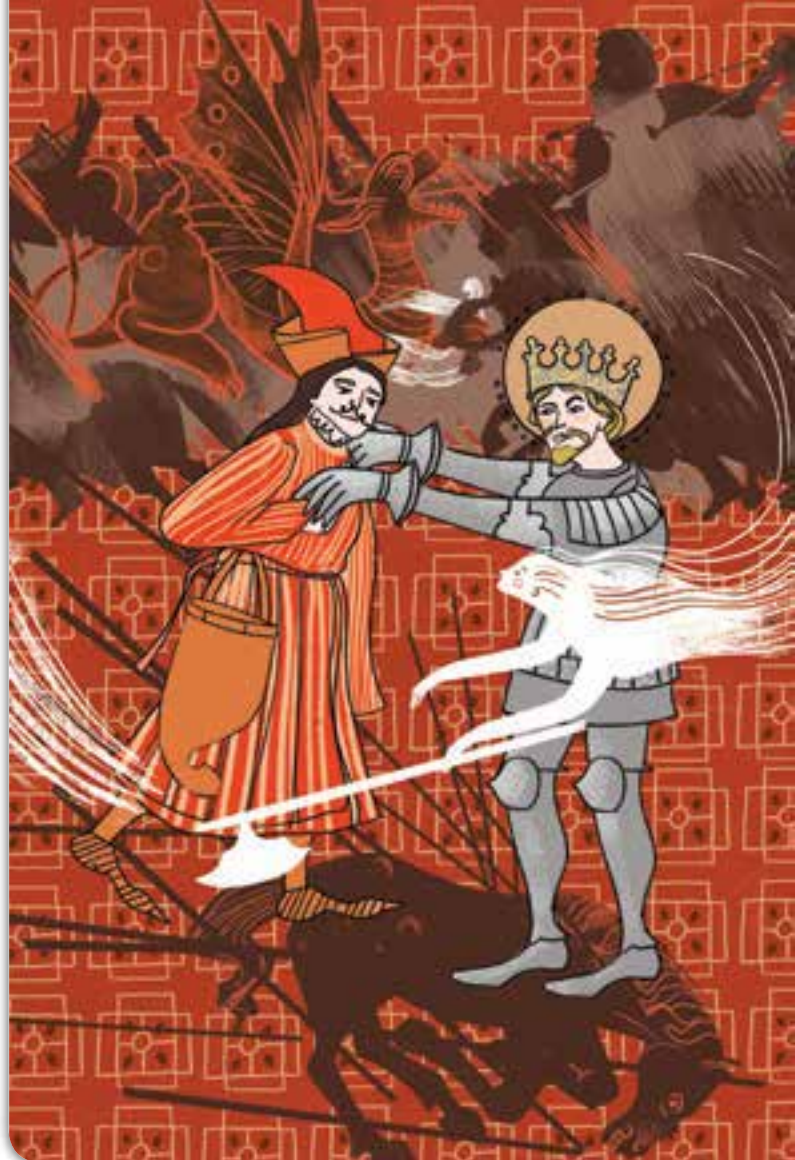
László vitéz leugrott a lováról, a sárkány is talpra állott, s kardot rántott. A két kard szikrát hányt, mikor összecsattant. László vitéz acélból font izmai meg sem rezzentek a csapásoktól, de a sárkány sem fáradt. Mikor a kardok kicsorbultak, pusztá kézzel rontottak egymásra. A boszorkány közben László táltosára támadt. Két lábra ágaskodva harapták, rúgták egymást.

A nagy zajra Napkirály is felébredt. Látta, hogy legkedvesebb lánya veszélyben forog, de nem avatkozhatott bele a küzdelembe.

A sárkány szájából lángnyelv csapott ki, a boszorkány is lángot okádott. László vitéz karja egyre lankadt. Szög oldala sebekkel tele, tüzet már alig zihált.

A királylány ekkor sietve csillagport rázott le hajáról, és bekenegette vele Szög sebeit. Ettől a táltos újra visszanyerte erejét, s úgy megtaposta a tajtékos boszorkányt, hogy az nyihogva menekült be az erdőbe.

A lány összeszedve minden bátorságát, a földön heverő hatalmas bárdot felemelte, és a sárkány lábára sújtott, László vitéz pedig úgy fejbe teremtette, hogy kilehelte gonosz lelkét.



A csatában elfáradt László vitéz egy hársfa alatt a királylány ölébe hajtotta fejét, s leszentült\*.

Pillanodott\*\* már, amikor felébredt, de a lánynak hűlt helyét találta. Karján a sebek csodálatos módon meggyógyultak. Szög lova is békésen legelészett a harmatos fűben.

Ki lehetett ez a fényes homlokú, gyógyító leány?

Csak ti tudjátok: ő volt a csillagkirálylány, aki visszatért az égi palotába. Elvesztette fényét, többé már nem csillogott esténként. Nem látta a földről senki, ő viszont mindig látta bátor László vitézt. Végigkísérte dicső földi útján. Látta hős csatáit, fényes győzelmeit.

Amikor Szent László király elköltözött a földről a csillagok közé, megtört az átok. Az égbolton újra fényesen felragyogott a csillagkirálylány. Esténként, ha felnéztek az égre, lehet, hogy épp őt látjátok.

\*lefekszik, elalszik; \*\*hajnalodott, pitymallott

# AZ EGRI DIADAL



**A**zért lettem győztes csatáink krónikása, mert nemcsak az ellenségeink, hanem mi magunk is többet emlegetjük, jobban ismerjük vereségeinket, mint győzelmeinket. Az egri diadal azonban ritka kivétel: hallott róla öreg és fiatal, hiszen mind olvastuk *Gárdonyi Géza* nagyszerű regényét, az *Egri csillagokat*.

Vesd rá magad te is a téli vakációban! Harcolj Dobó István oldalán, találd ki sohanemlátott fegyvereket Bornemissza Gergővel, keresd Jumurdzsákot Cecey Évával! Igen, ezúttal a lányokat is biztatom, hiszen a győzelemhez az egri nők hősie küzdelme is hozzájárult.

Mi is történt Egernél?

1552-t írtak akkor. Az ország háromba szakítva: déli és középső részét a török, nyugati és északi részét I. Habsburg Ferdinánd német-római császár, cseh és magyar király uralta, Erdély pedig önálló tartományként, később fejedelemségként vergődött e két hatalom között. A Török Birodalom terjeszkedett, fenyegette egész Európát. 1552-ben Ferdinánd Erdély kormányzását is saját kezébe vette, ezért a szultán büntetőhadjáratot indított ellene – ami persze rajtunk csattant.

Tavasszal Kara Ahmed pasa elfoglalta Temesvárt, Lippát, Khadum Ali pasa csapatai megszállták Szolnokot, majd Mohamed beglerbéggel együtt Eger felé vonultak. Ez volt az egyetlen komoly erődítmény északon. Ha elesik, szabaddá válik az út a törökök számára a magyar arany- és ezüstmányák, a gazdag bányavárosok, sőt egész Felvidék felé.

Reszketett Ferdinánd, reszketett Európa, de nem annyira, hogy az egri várkapitány, Dobó István segélykérő leveleire akár a kisujját is mozdította volna. És mint annyiszor történelmünk során, magunkra maradva a többszörös túlerővel szemben győzött a magyar vitézség, katonai tudás és hősi áldozatkészség.



Vízkelety Béla festménye

*Hogyha nő veszélye, nő a bátorsága...* (Arany János: *Toldi*) Dobó Istvánnak néhány hete volt arra, hogy falakkal, ágyúval, lőszerrel megerősítse a várat, katonákkal és önkéntesekkel a védők maroknyi seregét, mesterekkel a kisegítő személyzetet. Hetekre elegendő vágóállatot, gabonát, takarmányt vitetett a várba. A fegyverkovácsok, ácsok, molnárok, pékek, mészárosok, kenyérsütő és serfőző asszonyok mellett 2 pap és 13 borbély is szolgált a várvédőket.

Egerben összesen 1094 kiképzett katona és 824 önkéntes harcolt. A törökök *Gárdonyi* szerint 200 ezren, az újabb kutatások szerint „csupán” 40 ezren, de még

**Miért volt szükség ilyen sok borbélyra? Vajon mi volt a dolguk?**

# GYŐZTES CSATÁNK - HŐSÖK, VITÉZEK!

így is húszszoros túlerőben voltak. Még az ostrom előtt bevetették kedvenc fegyverüket, a cselszövést. Hírnököt küldtek a várba, és szabad elvonulást ígértek a megadásért cserébe. Dobó kemény büntetéssel vette elejét még az árulás gondolatának is. Személyes példájával öntött mindenkibe bátorságot.

Esküszöm, hogy a vár és az ország védelmére fordítom minden erőmet, gondolatomat, minden csepp véremet! Esküszöm, hogy ott leszek a veszedelemben veletek! A várat pogány kezére jutni nem engedem! Magamat élve meg nem adom! Föld úgy fogadja be testemet, ég a lelkemet!

*(Dobó esküje az Egri csillagokból)*

Szeptember 9-én zárult az ostromgyűrű, 16-ától két héten át 12 ágyú és több száz kisebb löveg „a pokol tüzét szabadította rá az egriekre”. A törökök terve az volt, hogy rommá lövik, majd könnyedén elfoglalják a várat, amelyet ők gögösen juhakolnak neveztek. Nem számoltak azzal, hogy az „aklot” oroszlánok védik.

Egyik ostrom a másikat érte – sikertelenül. Október 4-én gondatlanság miatt felrobbant a védők lőszerraktára. A várban pánik tört ki, s ezt kihasználva a török újult erővel támadott. Dobó és alvezére, Mekcsey István hősi helytállással teremtett rendet a védők soraiban, és verte vissza az ostromot.

A török táborban fogytán volt a lőszer, az élelem, a türelem, szenvedtek a hidegtől, hulltak a csatában és a pestis miatt, de a várbeliek is megfogyatkozva, sebesülten, elcsigázottan várták az újabb rohamokat. Október 12-én Ali és Ahmed pasa általános támadást indított. Két napon át rohamozták ádázul a falakat – de mindhiába. Szégyenszemre az éj leple alatt vonultak el a vár alól.

Világraszóló volt az egri diadal. A magyar hősöknek köszönhetően a verhetetlen Szulejmán szultán 1552. évi hadjárata kudarccal végződött. Ismét megmentettük Európát. Nyugat tapsolt, ujjongott... És Ferdinándot magasztalta. De ti már tudjátok, mennyi köze volt a Habsburg királynak ehhez a győzelemhez.

Melyik nagy magyar diadalról meséltem nemrégiben?



Dobó István szobra Egerben

Az egri diadal azt üzenté a török veszedelemtől rettegőknek, és üzeni a mai csüggedőknek is: nincs reménytelen küzdelem. Aki mögött az igazság angyala áll, az nem vesz csatát.

Bárcsak lett volna ideje, ereje Gárdonyi Géának, hogy történelmünk minden nagy diadaláról regényt írjon! Akkor Pozsony, Cserhalom, Nándorfehérvár, Kenyérmező csillagai is olyan fényesen ragyognának népünk emlékezetében, mint az egriek.

Zsigmond Emese



**Szeptemberi megfejtések:** Kemény Simon páncélt és fegyverzetet cserélt Hunyadi Jánossal, a törökök figyelmét magára terelte, eközben Hunyadi bekerítette, és legyőzte a török sereget. Nándorfehérvárnál 44 000 magyar győzött le 150 000 törököt, tehát több mint háromszoros túlerőt. Dugovics Titusz magával rántotta a mélybe a törököt. **Nyertesek:** a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola IV. A;** a **marosvásárhelyi Dacia Iskola IV. D osztálya;** a **lövetei IV. osztály.**

Havonta  
3 díjat!  
sorosf. r. k.

# Egri csillagok

Részletek a regény utolsó fejezeteiből



– **V**itézek! – kiáltja Gergely. – Szedjük össze az erőnket! Túlhan visszhangként csap át a Zoltay szava:

– Ha most visszaverjük őket, nem mernek többet jönni!

– Tüzet! Tüzet! – kiáltják másfelől.

Az asszonyok rúdra öltött üstökben cipelelik a forró ólmot és forró olajat.

Vas Ferencné egy nagy vaslapát parázsral fut fel a falra, s aláfordítja a törökre. De ugyanekkor a lapát is kiesik a kezéből: golyótól elcsapott kődarab ütötte halántékon. Nekiesik háttal egy oszlopnak, és elrogyik.

Egy csupa füst, testes asszony lehajol érte. Egy szempillantással látja, hogy vége van. A másik pillantása a Vas Ferencné mellett heverő bátyakőre esik.

Felkapja a követ, és a falhoz siet vele. Egy golyó mellbe találja. Elbukik.

– Anyám! – sikoltja egy piros szoknyás leány.

De nem borul az anyjára, hanem előbb fölkapja a követ, amit az elejtett, és lezúdítja ugyanott, ahol az anyja akarta.

A kő két törököt sújtott agyon. Csak mikor ezt látja, fordul vissza az anyjához, és felöleli, lecipeli az állás lépcsőin.

A füsttengerben lent egy csapat teknős-békapajzs közeledik. A pajzsok alatt nem lehet látni az akindzsikat, olyan szorosan jönnek egymás mellett.

– Vigyázzunk, vitézek! – hangzik a Gergely szava.

– Vízet! Tüzet! – kiáltja Zoltay. – Amott, amott! A falon is másznak létra nélkül!

Egy bádoggal bevont tárgy emelkedik ki a sánctól. Négy piad szalad vele a falhoz. A létrán állók elkapják, s a fejük fölé vonják. Aztán jön a többi tárgy. Valamennyi bádoggal van bevonva, hogy a védők csáklával le ne szaggathassák a tetejét.

Mázsás kövek zuhognak le a falról. Az ércfödél elnyílik, és elnyeli a követ. Aztán ismét összeáll.

A falról akkor zúdították le a forró vizet. Ahova a kő nem tudott eljutni, a forró víz eljutott. A tárgyak egyszerre meginogtak és szétlazultak. Alóluk ej vá és meded vonítással ugráltak ki a törökök.

Gergely visszaroohan az ágyúhoz.

– Meg van már töltve? – kérdezi.

– Meg – feleli az öreg Kocsis Gáspár.

– Tűz!

Az ágyú lobbot vet, eldurran.

A gyanta húszöles lángoszlopként lövellik lefelé belőle. Még azok a törökök is elugráltak a falról, akiket az ágyúnak csak a szele ért.

A fal letisztulását a tiszték dühös ordítása követte. Már nem is korbáccsal, hanem karddal verik vissza a futásnak indult sokaságot. Azok véres fejjel, dühtől tájékozva kapják fel újból az ostromlétrákat, s most már egyenesen a magyar ágyúk falára rohannak.



Arra a borzalmas ostromra háromnap halotthordás következett. A dervisek és fegyvertelen aszabok hordták a halottakat. Csupán a külső vár falai alól nyolcezer halottat kellett elvinniük. De bent is nagy volt a veszteség. Márton pap az ostrom után való délelőttön egyszerre háromszáz halott fölött énekelte el az Absolve Domine-t.

A temetésen ott voltak a megmaradt tisztek. Dobó hajadonfővel, kezében tartva a vár zászlaját megszólalt sírástól el-elcsukló hangon:

– Levett sisakkal állok elöttetek, vérben és tűzben, szent halállal meghalt vitéztársaim. Lelketek már ott van a csillagokon túl, az örök hazában; porotokat áldja a jelen és a maradék. Meghajtom a vár zászlaját elöttetek. A hazáért haltatok meg. Az örökkévalóság világosságában, Szent István királyunk orcája előtt találkozunk!

Az égből fehér pelyhekben szállingózott első jelentkezése a korai télnek.

A következő napon nem ágyúszóra viradtak. A sátorok ott fehérlettek a halmokon és hegyoldalokban, de törököt nem lehetett látni.

– Vigyázzunk – mondotta Dobó –, nehogy valami csel érjen bennünket!

Ahogy nézegetik a török sátorok különös csendességét és néptelenségét, egyszer csak azt mondja valaki, úgy vélekedésképpen:

– Elmentek...

Mint a sebesen harapódzó tűz a száraz avaron, ismétlődik a szó szanaszét a várban egyre hangosabb örömmel:

– Elmentek! Elmentek!

A török csakugyan megszökött. A basák még egy ostromot akartak, de a janicsárok, mikor ezt tudatták velük, a basák sátorra elé csapkodták le a fegyvereiket. S dühösen kiáltozták:

– Nem harcolunk tovább! Allah nincs velünk! Allah a magyarokkal van! Isten ellen nem harcolunk!

Ahmed pasa ott a sereg színe előtt sírva és a szakállát tépve szidta Ali pasát.

– Alávaló nyomorult! – üvöltötte a szeme közé. – Rossz akolnak mondtad Eger várát, juhoknak a bennük levő népet! Most vidd a császár elé ezt a gyalázatot magad!

A várban kiemelték a földből, és felállították a harangot. Bim-bam-bim-bam!... szólt vígan, s ahogy Márton pap a piac közepén a keresztet tartva énekel, köréje térdelt a nép, maga Dobó is.

Egész Európa tapsolt és ujjongott a győzelem hallatára. Rómában a pápa Te Deumot misézett. A királyt mindenfelől üdvözlő levelek magasztalták. A töröktől elfoglalt és Bécsbe küldött zászlóknak csodájára jártak a bécsiek. (Az Ali pasa bársonylobogója bizonyára ma is ott van a Habsburgok egyéb győzelmi jelvényei között.)



DÖME ZSUZSA

# Kuty napló

## Ezt megúsztam

**E**mlítettem már? Születésemtől fogva víziszonyom van. Kisgazdim, aki amúgy pedagógus, a fokozatosság és a szemléletesség elvét követve többször próbálta megszerettetni velem a vizet. Mindhiába. Ráadásul a víziszonyomhoz kiskoromban még tériszony is társult. Dombtetőről, erkélyről le sem mertem nézni, a lépcsőt látva elszédültem, a hidakat látni sem bírtam.

Már majdnem betöltöttem az első életévet, de a városunkon átkacsaringózó kis patak hídján és a hídhöz mindkét oldalról felvezető lépcsőn csak a gazdimék ölében keltem át. Nekem persze örökre megfelelt volna ez a kényelmes közlekedés, Gazdim azonban egyszer csak megelegette a dolgot. „Csak nem nevetetjük ki magunkat, hogy cipeljük, mint egy csecsemőt!” – mondta határozottan értem aggódó nejként, és mindketten átmentek a túloldalra. Én meg ott maradtam. Előttem a lépcső, a magasság, az eddig széles ívben elkerült híd meg a víz (vagy 7 méter, rettentő hideg, ne

felejtsük el, február vége volt). Vagy a vizet választom, de akkor nem úszom meg szárazon, és különben sem tudok úszni, vagy pedig bátorságot színlelve fölcaplatok a félelmetes lépcsőkön... De mi lesz a hídon? A gazdám csábítóan, csalogatóan füttyült a túlsó partról, én meg ott topogtam, tétováztam. Végül halálmegvető bátorsággal belevetettem magamat az ismeretlen, mély vízbe. Rájöttem, hogy tudok úszni annak ellenére, hogy senki sem tanított. De sajnos csak ár ellen, mert általjutni, a túloldalra evickélni sehogyan sem sikerült.

Szerencsére Gazdimat nem hagyta cserben a lélekjelenléte, s míg én nagy buzgalommal lapátoltam farkammal a habokat, egy szempillantás alatt az én térfelemen tement, s belelógatta a lábát a vízbe. Én hipp-hopp, egykettőre rákapaszkodtam, és már kinn is voltam a vízből. Akkor az én kedves Gazdim a kabátja alá dugott, és széleseben futott velem egészen hazáig.

Kisgazdim, aki gyengécske szíve meg a túsarkú cipője miatt nem tudott velünk lépést tartani, hazaérve azt látta, hogy a férje egy óriási törülközővel fejvesztve futkározik, engem kerget az udvaron, én meg – élvezve a játékot – menekülök előle.

A végén a hajszárító zümmögésére aludtam el.

Úszásra azóta sem vetemedtem, de a lépcsők és a magasságok iránti félelmemet sikerült végérvényesen legyőzőm.





# Elülnek körülöttem a hullámok

**K**edves kerítés-menti-kutyabarátom, Füles kiskoromban azzal vívta ki a csodálatomat, hogy folyton fürdeni járt, sőt úszás közben még halakat is fogott. A helyi patakok partjai nekem is kedvenc sétálóhelyeim, a Perint és a Gyöngyös gyéren folydogáló vizéből én is többször koryoltam már – de hogy fürödjek benne?!

Tisztaságom érdekében falkám tagjai különféle fondorlatos cselekhez folyamodtak. Az udvarra kikészített dézsa vizéből mindig bőségesen ittam, ügyesen ki is halásztam belőle a csábítás céljából belerakogatott sípoló kiskacsát, malacot – na, de hogy megmártózzak benne?! Erre még Nóri és Vera sem tudott rávenni. Hiába dugták hátuk mögé a kutyasampont és a törülközőt, ha csak megéreztem a csutakolási szándékot, elvonultam az udvar hátsó sarkába, s nem is jöttem elő addig, amíg el nem ültek körülöttem a fürdetési hullámok.

Nem csoda, hogy egyszer csak megelégtelte lompos és gubancos bundámat az egész család, s Nóri fogta magát, és bejelentett a kutyakozmetikába. Öles betűkkel be is véste a család naptárába május 26-ára:

**ALIZT A KOZMETIKUSHOZ!!!**

Nekem szerfelett hízelgett, hogy ilyen nevezetes személy lettem: nyomtatott nagybetűkkel van felírva a nevem! És utána a három felkiáltójel!

– Hát ez nem semmi – gondoltam –, vagy ha az, akkor ez már valami...

...Azok után, hogy a kozmetikus jó magatartásomért (!!!) – amely a sok zümmögő géptől való félelmemnek volt köszönhető (!!!) – szóbeli dicséretben (!!!) részesített, egyáltalán nem számítottam a furcsa otthoni fogadtatásra...

...Kisgazdim elkapta rólam a tekintetét, mert nem akarta, hogy észrevegyem sajnálkozó pillantását, utána pedig gyorsan letakarta az előszobában lévő tükröt, nehogy



meglássam benne magamat. A gazdám megrendülten azt kérdezte:

– És mennyit kért az a gyilkos???

Nóri és Vera egyfolytában babusgattak, és hangoztatták, hogy nekik akkor is én vagyok a legeslegszebb kiskutya (!!!) az egész világon (!!!).

Beletelt néhány napba, önfeledt hempergőzésbe, míg az esőnek, sárnak, valamint a környékünkön fellelhető összes szemét- és trágyakupacnak, nem utolsósorban kiváló szimatomnak köszönhetően nagy nehézségek árán valahogyan sikerült visszaszereznem sajtás régi szagfelhőmet, s eltelt néhány tikkadt hét a hosszú nyárból, mire megint hasonlítani kezdtem saját természetes, kissé tán lompos-loncsos, mégis megnyerő külsőmhöz...

Időközben a gazdimék beszereztek minden szükséges kelléket az otthoni ápoláshoz. Ehhez a szerintem teljesen fölösleges ceremóniához, a fürdetésemhez és nyírásomhoz minimum két ember kell. Egy, aki leköti a figyelmemet, egy pedig, aki fürdet vagy nyír. A nyírásom több napot is igénybe vevő művelet, ugyanis amikor megunom az olló csattogtatását, faképnél hagyom magát borbélynak képzelő Gazdimat, s csak hosszas rábeszélésükre vagyok hajlandó újra modellt állni.

De azért megteszem a kedvükért. Hát, ha már egyszer ez a mániájuk!



# DERÜLJ, DERÜLJ!

FÓRIS-FERENCZI RITA

## Kedves Angyal!

**K**özeledik a karácsonyi angyaljárás, és tudjuk, hogy most neked is rengeteg a tennivalód. Tudod, hogy ránk mindig számíthatsz, tehát küldöm a karácsonyi manók nevében az alábbi beszámolót:

A gyerekek leveleit a karácsonyi postás manók rendezték. Listákat készítettek betűrend szerint. Így: Antika, Boglárka, Cecília...

A postás manók az ábécét ismerik, de írni nem tudnak. Ezért az írástudó manók lejegyezték a gyermekek neve mellé azt is, hogy ki mit kívánna karácsonyi ajándékként. Megjegyzéseket és kérdéseket is fűztek hozzá. Így:

Antika: sok édességet, játékautót, sílécet, egy új számítógépet.

(Szerinted ez nem sok?)

Boglárka: édességet, leginkább Milka csokit, lila harisnyát, 3 Barbie babát.

(Szerinted ez a Barbie baba még mindig divatban van?)

Cecília: kék sálát kék sapkával, mert neki csak rózsaszín sálja és sapkája van, színes ceruzát, mesekönyvet és tablettát.

(Nem tudjuk, mi az a tableta. Valamiféle gyógyszer? Ha gyógyszer, szopogatósgyen vagy szirup?)

Megkérdeztük Ős-öreg Manót: de ő is csak motyog. Töprenkedik, számolgatja az évszázadokat, és

*Kedves Angyal!  
Nem ilyen tablettára gondoltam, de azért nagyon köszönöm!*

meséli, mi mindent kértek régebben a gyermekek: fenyőgallyat, almát, diót, karácsonyfát, szaloncukrot, kekszet. Ilyeneket. Ahogy telt az idő, egyre többfélét kértek, de tablettára ő sem emlékszik.

Esemesben is kaptunk leveleket. Kellene üzeni a gyermekeknek, hogy itt, a karácsonyi manók birodalmában gyenge a térerő, inkább levelet írjanak. Egy manónk van, ő a legfiatalabb miközöttünk, úgy hívjuk, hogy Bennszülött Telefonos Manó. Na, ő aztán szereti a telefonos beszélgetéseket, olyan okostelefonja is van neki. No, annyira szereti, hogy naponta többször is felmászik a hegyre, hogy térerőhöz jusson.

De ő sem érti az üzeneteket. Idemásolok egyet, hátha Te meg tudod fejteni:

*Cső A. sokx gondolok rád. Lécci hozz nekem 2tő zacsi mogyit, 3 kindert, tod, oan meglepiset. Dsztem umi telcsit is hozzhacc, me az enyémen nem lehet jáccani, s akkó oan kéne nekem is, h lássa Feri, h cucc telom van. Lécci. várlak. Puxi.*

A beszerző manók beszerezték a játékokat, könyveket, édességeket.

A csomagoló manók is dolgoznak már. Mindent előkészítünk, mire indulnod kell.

A karácsonyi manók nevében nagyon kérek, válaszolj a kérdéseinkre, mert tancstalanok vagyunk.

Üdvözlettel,  
Karácsonyi FőManó,  
Ügyvezető Manóigazgató



*Kedves Angyal!  
Köszönöm, hogy  
mindent elhoztál,  
amit csak kértem!*



BERTÓTI JOHANNA

## Karácsonyi kívánság

Jól jönne nagyon egy sapkalap, mert egyik percben még süt a nap, s utána rögtön a helyzet más... Bizonytalan az időjárás.

Hóban-fagyban a sapkám lenne, melegedne a fejem benne. Hogyha pedig sütné a nap, kalapom volna a sapkalap.



*Kedves Annyá!  
Köszönöm a villany-  
vasutat. Remélem, nagy-  
apa hamar ráun, és ak-  
kor én is kipróbálhatom.*

## SZŐCS MARGIT Ajándék

Hó szítal a vers fölött,  
éj tenyerén fényszülött.  
Álmát angyal gomolyítja,  
játszik vele, elgurítja.

Az ég csupa gomolyag,  
vidámak és komolyak.  
Tartsd a sapkád, kalapod,  
Karácsonyra megkapod.



*Kedves Annyá!  
Sapkalapom fél-  
recsapom, úgy vi-  
selem.*



*Kedves Annyá!  
Köszönöm a vegyész-készletet!  
Apa azt mondta, tavasszal úgy-  
is újra akarta festeni a lakást.*



*Kedves Annyá!  
Köszönöm a pulcsit!  
Sokat fogom viselni  
majd, ha belenőttem.*

DÖME ZSUZSA

## Levél a Jézuskához

Szeretném, ha egy kiskutya  
(kinézetére bohókás,  
ugribugri, pajkos jószág)  
futkározna udvarunkban,

s a gazdája én lehetnék.  
Felugrálna kerítésre,  
sétáimra elkísérne.  
Ó, de boldog lurkó lennék!

Simogatnám, szeretgetném.  
Megígérem, megetetem.  
Rosszalkodik? Megnevelem.

Ó, Jézuska, de szeretném,  
ha eljutna hozzád az én  
levellem!



*Kedves Annyá!  
Köszönöm a rengeteg cso-  
kit, meg is ettem mind. A dok-  
tor bácsi azt mondta, holnap  
talán már felkelhetek.*



# Kvak és a pintyek



Sziaztok,  
kis cimboráim!



Karácsony vagy télelő havában vagyunk. Kopár a kert, fagyos a föld, hideg van. Bóbiskolnak a mókusok, bokorba húzódnak a nálunk telelő madarak. Az ágakon zúzvara, az ablakon jégvirág. Elkezdődött az adventi várakozás boldog időszaka.


Minden télen elmondom, mennyire nagy szükségük van a madaraknak, állatoknak a segítségünkre. A felnőttek sok gondjuk közepette megfedkeznek erről. Segítsetek ti, gyerekek! Készítsek madáretetőket, és ha elkezdtétek, ne hagyjátok abba tavaszig az etetést!

Amikor a madarak fáznak, tollazatukat felborzolják, mert a tollak közti levegő nagyszerű hőszigetelő. Így tesz a képen látható erdei pinty is. Találkozhatsz vele mindenütt, ahol néhány fa koronája védelmet nyújt számára: erdőben, parkokban, gyümölcsösökben. A fiú pinty (1, 3) tollazata sokkal színesebb, mint a lányé (2). Félénk madár, minden neszre felriad. Szívesen felszedegeti a földre hullt magokat, takarít társai után. Magokkal, gyümölcsökkel, hernyókkal, rovarokkal táplálkozik. Fiókái számára a földön gyűjt rovarokat; magvakra inkább csak télen fanyalodik. Rövidtávú vonuló, de ha élelmet talál, nálunk is áttelel. Védett madár, elpusztítása pénzbírsággal jár.

A pintyek etetőm állandó vendégei, már összebarátkoztunk. Nektek milyen madárbarátaitok vannak? BRRREKKK!

Írta, rajzolta, fényképezte  
KOVÁCS RÉKA RHEA

## Kisköpe



**Szeptemberi megfigyelések:** Az ózlábgomba szára hosszú és vékony, akár az őz lába, a rókaagomba színe hasonlít a róka bundájára, a gólyahír akkor virágzik, amikor érkeznek a gólyák, az árvalányhaj selymét úgy borzolja a szél, mint az árva lány fésületlen, fonatlan haját, az estike este nyitja ki virágait, a bárázdabillegető farkát billegetve csipegeti a magokat a szántóföldön, a bölömbika gémféle gázlómadár, a hím a bikáéhoz hasonló, mély hangon hívja a tojót.

**Nyertesek:** Nagy Sarolta, Mezőpanit; a varsolci IV. B; a hármásfalusi IV. osztály.

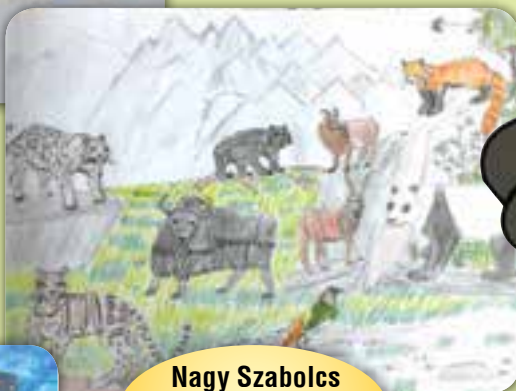
3



Kádár Dalma,  
Csíkszereda



Nagy Szabolcs  
Botond,  
Ákosfalva



Áldott, szeretetben  
gazdag Karácsonyt  
kívánok nektek!  
Várom rajzaitokat!!!



## Mit gondol...

a mókus?

A legráfásabb ötleteket közöljük.



### MIT GONDOL A KISELEFÁNT ÉS AZ ANYUKÁJA?

A szeptemberi képünk-  
höz érkezett ötletekből:

- Már nagy vagyok, egyedül is tudok menni.
- Nem megyek a doktor bácsihoz, inkább vigyél a cukrászdába.
- Itt az ormányom, nem disznóláb!
- Engedd, hogy legalább a zebrán fogjam az ormányodat.
- Igyekezz, elkésel az iskolából.
- Ne húzz úgy, elfáradtam, és megfulladok!

- Anyu, dobj fel a levegőbe!
- Jó, fiam, úgyis kondizom.
- Anyu, kölcsönadod a szívószaladat?
- Akkor nekem mi marad?!
- Ilyen lenne az elefántpuszi?
- Milyen jó orronfogva sétálni!
- Nézd, mit hoztam neked!
- Elif-finomság! Kaphatok még?

**Géczi Erzsébet Zsuzsa**, Székelyudvarhely;  
a **gyergyószentmiklósi Kós Károly Iskola**  
III. A, IV. A, a **Fogarasy Mihály Iskola** IV. A  
osztálya; az **ivői IV.**; a **lövétei IV.**;  
a **szamosújvári III.**; a **varsolci IV. B** osztály



# Rejtvénypályázat

Donászy Magda versének hiányzó sorát vagy a túloldalon keresett szót várom tőletek mielőbb, hogy kisorsolhassam az öt könyvjutalmat. Hátha éppen te, illetve az osztályod lesz az egyik szerencsés nyertes!

## A Rejtvénykirály

Karácsonyfa, Karácsony,  
Aranydió zöld ágon.  
Csilingel a csengettyű,  
Szép vagy, fenyő, gyönyörű!  
Karácsonyfa, Karácsony,  
.....

### VÍZSZINTES

#### 1.A megfejtés

- 6.Régi űrmérték
- 10.Ide figyelj (tréfásan)
- 12.RTL
- 13.Férfinév (ékezethiány)
- 14.Mosolyra használt testrészletek
- 16.Bagolyfajta
- 17.Világos hajszín
- 18.Kicsinyítő képző
- 19.Dobó István várának neve
- 20.Nagy Ákos monogramja

22.Maros megyei helységből való (ÓZDI)

24.A győzelem görög istennője (NIKÉ)

26.Az ábécé első két betűje

27.Déli étkezés

29.Malaclak

31.A légy is ez

33.Izrael és Japán autójele (ILJ)

34.Olasz város, itt is győzött Atilla (UDINE)

36.Fémpénz

37.Ért, ismer

38.Nem piszkosan

40.Lentről

### FÜGGŐLEGES

- 1.Mutatószo
- 2.Itthon
- 3.ioan beceneve
- 4.Csíky András monogramja
- 5.Kettőzve sárkánynév
- 7.Ésszel felfogni
- 8.Októberben van!
- 9.Egyezkedés
- 11.Állatok testét fedi
- 13.Osztályt ismétlő diák
- 15.ÁÁÁÁÁ!
- 17.A szélein sűg!

19.Teli magánhangzói

21.Végek nélküli tákolmány!

23.Zajos multság

24.Nagy Dániel monogramja

25.Isten éltesse

27.Mókusszerű állat

28.Vérszállító szerv

30.Nem okos

32.A közepén kong!

33.Pusztító

35.Dulakodni kezd!

36.Mézga közepe!

39.Sárosi Áron monogramja

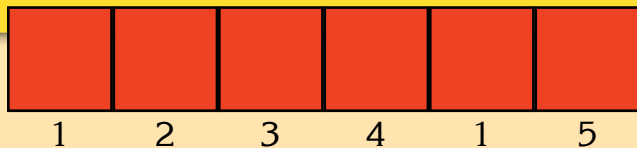
1	2	3	4	5	I	6	V	7	8	9
10						11		12		
13					14		15			
16				17						U
18			19				20	21		
22		23			B		24			25
	26			27		28		29		
30	B		31	32				33		
34	35				V		36			
37				38		39				
40			L		L					!

VAJNÁR ILONA rejtvénye

## Nyertesek

A szeptemberi rejtvénypályázat megfejtése: A gyermek nem zsák... Nyertesek: Egyed Álmos Albert, Oklánd; a szatmárnémeti V. Lucaciu Iskola IV. B; a marosludasi 1-es Iskola IV. D osztálya; a szilágypaniti IV.; a kecseti II-III. osztály.

Az alábbi négy kis rejtvény megfejtését, egy-egy betűt írd a piros kockákba. Egy Karácsonnyal kapcsolatos szó alakul ki belőlük.



SZENTFI

Könczey Elemér karikatúrája

1

Melyik mozaikdarabka esett ki a helyéről? Írd a betűjét az 1-es számú kockákba.



2

A három fiúnak a szánkózás, a korcsolyázás, illetve a hóemberépítés a kedvenc téli szórakozása. Hogy melyiküknek mi, arra szavaikból következtethetsz. Melyikük szeret hóembert építeni? Írd a 2. kockába neve kezdőbetűjét.

Nándi nem szeret korcsolyázni.

Endre is, Máté is szereti a telet.

Endre szánkózni szeret.



4

Melyik kockát hajtogattuk ebből a „palástból”? Írd a betűjét a helyére.



5

Csak azokat a kockákat feketítsd be, amelyek számánál igaz állítást találsz. A kialakult betűt másold az 5. kockába.

1	4	3
2	4	4
1	4	3
5	3	3
1	2	5



3

Melyik betűhöz érhetsz a nyíltól kiindulva? Írd a 3. kockába.

1. Mária szamárháton érkezett Betlehembe.
2. Az istállóban hamarosan megszületett a kis Jézus
3. A pásztorok fenyőfát vittek Jézusnak ajándékba.
4. Villám jelezte Jézus születését.
5. Három király látogatta meg a kisdedet.

## Novemberi megfejtések

1. Borz
2.  $77-40-7+3=33$
3. 1-Peti, 2-Robi,  
3-Jocó, 4-Tibi,  
5-Jancsi



4.



5.



Félénk Mikulás



## MASZAT MŰVÉSZ és az AKVARELLVARÁZS



Az akvarell vagy vízfesték talán a legnépszerűbb festészeti anyag. Már csak a folyékonyasága miatt is izgalmas, szabad, kiszámíthatatlan. Az akvarellfestés alapja a merész megközelítés, mely a varázslathoz hasonlóan mindig tartogat meglepetéseket. Sokszor a legizgalmasabb, legszebb hatást a megtervezett, konkrét elképzelés és a véletlen összjátéka teremti meg.

Előnye, hogy nem kell hozzá sok anyag, némi festék, papír, ecset és egy pohárka vízre van szükség ahhoz, hogy elkezdhessünk varázsolni. Bár az elején rakoncátlan, idomíthatatlan anyagnak tűnik, sok-sok gyakorlással, jókedvű játékkal, biztos kézmozdulatokkal megszelídíthető, és soha sem válik unalmassá.

A színes festékfoltok áttetszőek, fényt kölcsönöznek a munkáknak. Mindig a világos

színektől induljunk a sötétek felé, mert a technika jellegzetes frissessége gyorsan eltűnik, ha túl sok festékréteg kerül egymásra.

Érdeemes a színeket nedves alapra festeni. Így egymásba olvadnak, és száradás után fátyolos, ködös képet kapunk. Mielőtt megszáradna, szórjunk pár szem sókristályt a nedves festékre, és hagyjuk 5-10 percig száradni. A só magába szívja a festéket, kicsi, fehér, halvány csillagformák maradnak vissza a lapon, s ezzel újabb mintázatot adnak a munkáknak. A közönséges asztali só finom vonalú mintákat hoz létre, míg a durvább, szemcsés kősó vagy tengeri só nagyobb alakzatokat, hópelyheket varázsol a téli tájra. Varázslatos téli tájat lehet így festeni.

MURÁDIN LOVÁSZ NOÉMI

Havonta!  
3 díjat!  
sorozatunk

Fess téli tájat  
a sózás  
technikájával.

Szeptemberben grafitceruzával, szénrel rajzoltunk.

Bár rengeteg szép munka érkezett, csak háromnak jár jutalom: **Reitler Ilka**, Barót (1); **Csete Borbála**, Kolozsvár (2); **a nagybányai N. Iorga Iskola III. C osztálya** (**Benkő Zita** rajza – 3).



1

2



3





# Szólj, szám!



## Szó-móka

1. Hiába okos a telefonod, ha buta üzeneteket küldesz vele. „Fordítsátok le” helyes magyarra az **angyálnak küldött sms üzenetet** Fóris-Ferenczi Rita tréfás meséjéből (18. old.).

2. Igazítsátok ki az alábbi mondatok hibáit. Ha rájöttetek, min alapszik a tévedés, keressetek néhány hasonló szót magatok is. **Karácsonyra ósdi kalácsot sütünk. Itt egy róka, felfutok rá – szólt**

a bab. Nem vagy kövér, csak egy kicsit gida. Az öcsém beceneve Lila. A hóban csak a kacsó fekete. Marha rákiáltok: – Hess, te halom madár! Csengetnek, itt a mai tapos. Apa télen pihen, nyáron száлка. A kakasrajta nagyobb, mint a tyúkrajta.

3. Szegezzétek új sorrendbe a kerítés léceit. Két szólást írtunk rájuk. Írjátok le a két szólást, és azt is, mit jelentenek.

**Szeptemberi megfejtések:** 1. Jobb a példa a tanításnál. Aki nem tanul a történelemből, kénytelen lesz megismételni. Amint öntik a harangot, úgy szól. Ne csak tudd a jót, hanem tedd is. Sokat kell tanulnia az embernek, hogy megtudja, milyen keveset tud. Az ész a legjobb tőke. Aki ezzel jár, ugatni tanul. 2. tanár, tanári, tanul, tanít, tanuló, tanítás, tanítvány, tanulmány, tandíj, tanszer, tanügy, tanulságos, tanács, tanú, számtan, vegytan... 3. kinyitja a szemét; az igazgató igazgat; a százas szeget ki készítette?/kihúzta; majdnem meghaltam, úgy elfáradtam; sakk-matt; sztreccsnadrág; szitakötő; rossz a hangulatom; mit jelent a valószínű? **Nyertesek: Tőtős Janka Petra, Zilah; a szatmárnémeti Bálcescu-Petőfi Iskola III. osztálya; az esztelneki III. osztály.**

– Hogy mondjuk idegen szóval: kirándulás a billentyűzeten?  
– Klaviatúra.

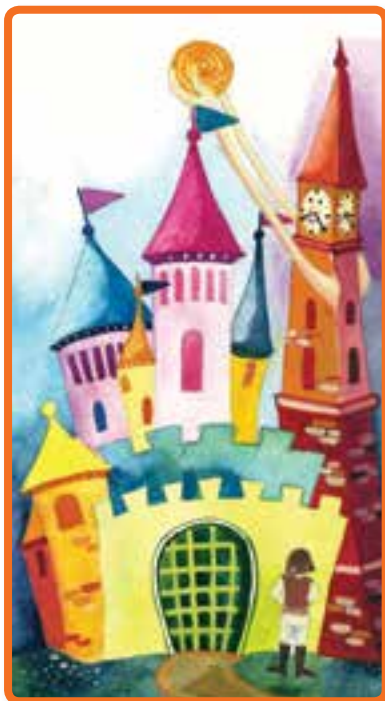
.....  
– Miért nem csak ül a digit?

– Mert a digit áll is.

.....  
– Mit mond Petőfi, amikor forró vízbe dobja a verseit?

– Forr a dalom.

szer	le-	ne-	egy-	Hadd	gyen
cso-	is	nya.	rá-	ki	Ka-
rá-	pós,	csony-	Ka-	Ka-	mint
ka-	a	lap.	ma-	kor	szal-



Játszóterünkön a Napsugár képzőművész munkatársaival is találkozhattok.

**Guba-Kerekes Zsuzsa** képzőművész lapunk egyik legfiatalabb munkatársa.



*Amikor kicsi voltam, Édesapám minden esz-közzel támogatta a „művészi pályámat”, de akkoriban nem volt olyan nagy választék az üzletekben, mint ma. Volt azonban magasan, a szekrény legfelső polcán egy csodálatos és titokzatos, külföldi festékkészlet. A márka logója, egy lófej minden egyes festékkockába bele volt préselve. Szerettem volna vele festeni, de apa azt mondta, majd ha nagy leszek, és megfelelően tudom használni. Néha levettük, hogy legalább megnézzem, végigsimítsam az ujjam rajta, aztán visszaraktuk a helyére.*

*Pár évvel ezelőtt, amikor elkezdtem illusztrálni, elővettem a csodafestéket. Egy álom vált valóra, de sajnós apa már nem láthatta meg a vele készült rajzokat...*

# Levelező



Karácsonyra a legnagyobb kószálók is hazatérnek. Én, Kószabósza is ezt teszem, és szívből kívánom, hogy minden távol élő, dolgozó családtagotok betoppanjon Szentestére. Míg a fenyő körül énekeltek, figyeld meg (és írd meg nekem is), kinek az arca a legboldogabb.

Köszönöm a tengernyi jókívánságot, üdvözlétet, kézimunkát. Sorolom is, hogy kik írtak nekem: **Egyed Álmos Albert**, Oklánd; **Karácsoni Kinga**, Krasznahorvát; **Filep Zselyke-Sára**, **Vass Brigitta**, **Dömös-Varga Anita**, Kolozsvár; **László Petra**, **Kerekes Petra**, **Kovács Nóra**, Marosvásárhely;

**Lukács Norbert**, **Püsök Ferenc**, Diósd; **Böjte Orsolya**, **Opra Evelin**, Csíkszentdomokos; **Zefer Viktória Adrienn**, Érmihályfalva; **Farkas Hannelore Dóra**, **Vizsnyovszky Barbara**, Szatmárnémeti; **Nagy Sarolta**, Mezőpanit; **Bács Anna**, Csíkszereda; a marosvásárhelyi **L. Rebreanu Iskola IV. E**, a **G. Coşbuc Iskola III. B**, a **Bolyai Farkas Líceum IV.**; a székelyudvarhelyi **Móra Ferenc Iskola IV. C**, az **Orbán Balázs Iskola IV. A**, a **Bethlen Gábor Iskola IV. B**, a **Tompa László Iskola IV. B**; a **csíkszeredai József Attila Iskola III. D**; a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola III. A**, a **Kós Károly Iskola III. A, IV. A**, a **Vaskertes Iskola III. A, B, IV. B**; a **nagybányai N. Iorga Iskola III. C**; a **sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Líceum IV. C**, a **Váradai József Iskola III. E**; a **szatmárnémeti M. Eliade Iskola IV. D**; a **Bălcescu-Petőfi Iskola III.**, a **Hám János Líceum II., III.**; a **zilahi I. Maniu Iskola III.**; a **brassói 15-ös Iskola IV. C**; a **szászrégeni P. Maior Iskola III. B, IV. B**; a **nagyváradai Szacsvey Imre Iskola IV. B, IV. J**; a **kolozsvári Zenelíceum IV. osztálya**; az **aranyosgyéresi III. C**; a **küküllőszéplaki IV.**; az **érkeserői II.**; az **ákosfalvi IV.**; a **csíkdánfalvi III. SbS**; a **baróti IV. C**; a **homoródalmási IV.**; a **maroskeresztúri III. B, IV. B**; a **szamosújvári III.**; a **szilágycsehi IV. A és B**; a **szilágybagosi III. B**; a **szilágypaniti IV.**; a **krasznai IV.**; a **tordai III.**; az **esztelneki III., IV.**; a **nagyajtai IV.**; a **hármásfalui III.**; a **lelei III.**; a **bánffy-hunyadi III. C**; a **nyárádszeredai IV. B**; az **érmihályfalvi IV. B**; az **avasújvárosi III. B, IV. B**; a **bihari III. B**; **bölni, árpádi, marosárpataki** olvasóink.



● Az adni tudás és csendes szeretet koszorúját készítették el **Kiss Klára** tanító néni diákjai a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály** Iskolában.

● **Fülöp Andrea Mária** negyedikes a **marosludasi 1-es** Iskolában. Öt testvérkéje van, de ragaszkodott, hogy szülei neki is megvegyék a Napsugárt. Kórházba került. Amikor **tanító nénije, Hajdú Edit** meglátogatta, egyetlen dolgot kért tőle: a friss Napsugárt. Ezt a mókuskát a kórházi ablakból figyelte meg.

*Köszönjük nagyértékű, igényes munkájukat. Gyerekeink nagyon várják a kiadványaikat, örömet lelik benne, és végtelenül büszkék, ha az ő nevük vagy munkájuk is megjelenik.*

**Almási Emese** tanítónő, **Lele**

● **Küküllőszéplaki** olvasóink az iskoláról, a tanulásról, a nevelői munkáról beszélgettek. A vitát **Imre Tünde** tanítónő vezette.



● **Kali Hajnal** harmadikosai a marosvásárhelyi N. Bălcescu Iskolában régi és új mesékkel, könyvekkel, a mécses fényével idézték fel a népmesék születésének hangulatát.



● *Nézegetem, ha hull a hó, ez volt a nyár...* Ez volt a mezítlábas gyalogtúra. **András Mónika** tanító néni **lövétei** osztályának fényképe Nemes Nagy Ágnes versét és a nyarat juttatja eszünkbe.



● Készül a karácsonyi sütemény **Fekete Erika** tanítónő osztályában, a nagyváradi Szacsvey Imre Iskolában.



● A székelykeresztúri Orbán Balázs Gimnázium negyedikesei télen-nyáron vidámak, tanúsítja ez a kép és tanítójuk, **Rákosi Stefánia** is.

● **Nagy Lenke** tanítónő ivói kisdíkjainak csomagjából hiányzott a virgács. Úgy látszik, a Mikulás útközben elveszíthette...



**Rothbächer Szonja,**  
Olthévíz

● A **szalárdi** harmadik osztály barátságára mindig számíthat a *Napsugár* – írták **Kőrösi Mária** tanító néni kisdíkjai.



● Kívánjuk, hogy fényeddel mindaddig világíts, míg lesz magyar gyermek, ki havonta várja, hogy megjelenj. **Kányádi Csilla** tanítónő osztálya a székelyudvarhelyi Bethlen Gábor Iskolából



# FÉNY SZÜLETETT



Mécsesek Fancsali Adélka Leila osztályában a székelyudvarhelyi Tamási Áron Gimnáziumban

Nagy Lenke tanítónő ivói  
kisdíákjainak mécsesei



Mikulássereg Nagykenen,  
Vajda Csilla Ottilia osztályában



Szőcs Lehel,  
Szabó-Sebők  
Enikő kovásznai  
tanítványának  
tányér-Mikulása



A parafa dugó fenyőcske  
„gyártói” Bálint Ibolya  
tanítónő diákjai a  
székelyudvarhelyi Bethlen  
Gábor Iskolában.

László Mária  
diákjainak csuhé-  
angyalkái  
a kézdívarhelyi  
Turóczi Mózes  
Iskolában



Magyaros  
Karácsony Pázsint  
Györgyi tanítónő  
osztályában,  
a marosvásárhelyi  
T. Vladimirescu  
Iskolában



„Természet-adta” díszek Szodorai Melinda tanító néni szilágysomlyói osztályában

Nincs értékeőbb a kézimunkánál, vallják Búzási Noémi tanítványai a nagyvárad Szacsvey Imre Iskolából.



Karácsonysarok Rácz Annamária tanítónő osztályában, a szászrégeni A. Maior Iskolában



Mi újság, fenyőcske? Készítette Varga Hunor, Bíró Lilla tanítványa a szászrégeni A. Maior Iskolában.



Gál Andrea, Tolnai Rózsa tanító nénik szilágysomlyói üdvözlője



A szatmárnémeti Kölcsey Ferenc Főgimnáziumban Szőke Réka tanítónő kisdiákjai fakorongra festették a téli tájat.



Székelyszent-erzsébeti angyalka, Szakács Anikó tanítványaitól



# Írkafirka



Végre havazik,  
Köszönjük szépen!  
Szeretjük a havat,  
Játszunk egész éjjel.  
Havasak az utak,  
Jön már a szán,  
Kitekintek este  
A ház ablakán.  
Örülni fogunk  
A sok ajándéknak,  
Vigadunk, ha a  
Rénszarvasok itt vannak.  
Szeretjük, ha te is itt vagy,  
Hogy az örömet nekünk add.

**Kele Botond,**  
Kápolnásfalu



**László Imelda,**  
Aranyosgýeres

Télen a természet  
Hideg és fagyott,  
Jégcsappal díszített  
Szép kis ablakok.  
A természet most pihen,  
És mi meg szépen  
Játszunk a házban  
A jó melegben.

**Imre Tamás,**  
Kolozsvár



**Strugurel Krisztina,**  
Sztarmárnémeti

Itt van már a hideg tél,  
minden most már hófehér.  
Eljött már a Mikulás,  
nagy volt ám az izgulás.

Eljött már a Karácsony,  
sok dísz lóg a karácsonyfákon.  
Örülnek az emberek,  
szeretik a decembert.

Síznek, szánkóznak,  
hógolyócsatáznak.  
Hőembert is építenek,  
sok szép képet készítenek.

**Tekse Hunor,**  
Marosvásárhely



**Barthi Réka,**  
Zabola

Karácsony, Karácsony,  
Szép Karácsony,  
Megszületett a lélek,  
Jézus, Isten fia,  
Jönnek, jönnek  
A pásztorok,  
Hogy üdvözöljék  
Az Isten fiát, Jézust.

**Erdő Dorottya,**  
Kovászna



**Nagy Kriszta Beáta,**  
Marosvásárhely



**Kolcsár Alpár,**  
Csíkszentgyörgy



**Antal Beáta,**  
Kovászna

Kint hideg van. A hó elfed  
mindent. Holnap itt a Karácsony.

Reggel nagy sürgés-forgásra  
ébredtem. Megkérdeztem a szü-  
leimet:

– Lelkem, szüleim, mit csinál-  
nak?

– Kitakarítunk.

– Én is segítek.

– Jól van, fiam – szólt anyám.

Estére készen lettünk. Lehe-  
veredtünk a kályha mellé, és így  
szólt édesapám:

– Jó, hogy segítettél, fiam. Így,  
közös erővel hamarabb végez-  
tünk.

**Kis Márk Lajos,** Marosvásárhely



**Czikó Kamilla,**  
Csíkszentgyörgy

A tél jó, mert repül a hógolyó,  
suhan a sok szánkó,  
a hóember csillagot számol.  
A Mikulás járkál,  
repül a szánján!

**Domokos László,**  
Marosvásárhely

Fut felénk a tél;  
Zord felhők lepik el az eget,  
Vége az ősznek, jön a tél, közeleg!  
A gyerekek félreteszik a kerékpárt,  
Kiveszik a korcsolyát.  
A mackók félrevonulnak,  
Hisz téli álmodt alszanak.  
A mókuska se tesz másképp,  
Csak nehogy megfázzék!  
Vége a felhők zokogásának,  
Most már örömmel szaporáznak,  
Hiszen a gyermekek iskolába járnak!  
Szél fújja, fújdogálja  
A narancssárga bokrocskákat.

**Hozó Petra Rebeka,**  
Gyergyószentmiklós



**Aknai Erzsébet,**  
Magyarlapád

Álmodozás, gyönyörűség  
Karácsonynak táján,  
S boldogan felkiáltunk:  
– Hurrá, itt van most már!  
Ki kopog? S mi kopog  
Ablakunkon télen?  
Hát az angyal! Jaj, de jó!  
Eljött most már végre!

**Gál Janka, Kozma Julcsi,**  
Szabadi Zsófia, Kolozsvár

**Nagy Zsófia,**  
Marosvásárhely



Karácsonykor az emberek ajándékoznak szeretettel. Én  
minden jó embernek adnék ajándékot, csak nem lehet, mert  
nincs idő, s nagyon sok pénz kellene ehhez.

A Karácsony minden jóra megtaníthat, de ahhoz akarat is  
kell. Ha valakinek lángol a szíve a bánattól, vigasztalni kell.  
A szeretetnek gyógyító ereje van. Nem elég, ha csak együtt  
van a család, hanem együtt is kell érezni.

Karácsonykor minden békés. A Karácsony a legszebb ünnep  
az összes közül.

**Veres Bea,** Marosvásárhely

**Címlap:**  
**MOldOVÁN**  
**MÁRIA**

**NAPSUGÁR,** gyermekirodalmi lap. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.  
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.  
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.  
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.  
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001  
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: O45RNCB0106026602080001  
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.  
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TypoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-7751

# KÖSZABÓSZAZA ÜZENETEI



A disznajói Nagy Attila még csak elsős, de már tizenéveseknek ad sakk-mattot. A kis sakkbajnokra Zsigmond Tünde tanító néni és az egész iskola büszke.

**Olvass,  
és küldj rajzot róla!**



Az aranszőrű bárány című népmesét a szatmárnémeti Gnant Anna, A suszter manói című Grimm-mesét a szászrégeni Bakos Dávid Krisztián olvasta és illusztrálta.



A tornász Györgyiczke Ákos a sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Líceum sportremény-sége, országos és megyei versenyek győztese – írta Forró Viola tanítónő.



**Sportolj,  
és küldj fényképet  
magadról!**

Kívánjuk, hogy minden olvasónk olyan jókat szánkózhasson, mint Buzogány Margit tanítónő borszéki negyedikesei.



Varga Éva gyulakuti tanító néni csipkeangalkájával és Bálint Ibolya székelyudvarhelyi karácsonyfádszító osztályával kívánunk minden olvasónknak áldott, boldog Ünnepet!



E lapszám támogatói:

Készült  
a Magyar Kormány  
támogatásával



**nka**  
Nemzeti Kulturális Alap



Vágjátok ki a bélyeget,  
és ragasszátok nevetek mellé  
az osztály közös gyűjtőlapjára.

Ára 4 lej, 400 Ft

